

OTROCI IN ŽIVALI

Živali so krasni družabniki v vseh obdobjih življenja. Na ljudi delujejo pozitivno na fizičnem, vzgojnem in psihičnem področju. Sopotniki so lahko že dojenčku, malčku, šolarju, najstniku. Zelo dobrodošla družba so tudi starostnikom.

NAPISALA: **MOJCA FURLAN**

FOTO: **OSEBNI ARHIV MOJCE FURLAN, SHUTTERSTOCK**

→ ŽIVAL NE SME BITI IGRAČA

Vsaka žival je čuteče bitje s svojim značajem, s svojim naravnim vedenjem in potrebami. O pravilni in odgovorni oskrbi živali, negi in prehrani se moramo poučiti, prebrati strokovno knjigo, obiskati delavnico, se povezati z ljudmi, ki imajo tovrstna znanja. Preden postanemo skrbniki živali, moramo pridobiti znanje. Z mlajšimi otroki lahko za začetek preberemo zbirko knjig *Čudežna bolha Megi* pisateljice Dese Muck, ki nas bo popeljala k skupnemu razmišljanju, da je žival čuteče bitje, za katero bomo odgovorni tudi 15 ali 20 let.

→ OTROCI SO SOČUTNA BITJA

Otroci imajo radi živali. Odrasli jim s svojim zgledom pokažemo spoštovanje in uvidevnost do živali, nežno ravnanje z njimi in kako se ljubezljivo pogovarjamo z njimi. Žival umirja, pomirja, daje toplino in občutek pripadnosti. Otroci se z njo lahko stiskajo, jo božajo, ničesar se ne bodo nalezli. Na živali nikoli ne kričimo. Skupaj jim menjamo vodo, se igramo, pripravimo hrano. Hrane z mize in slaščic jim ne dajemo, saj jim to škoduje. Otrokom povemo, da se živali bojijo hrupa in hitrih gibov. Želijo si družbe in igre, ne želijo biti zaprte in osamljene v kletkah

in boksih, kot tudi otroci niso radi sami. Majhni otroci še nimajo občutka za božaje in stiskanje, zato jih ne puščamo same z živaljo, saj jo lahko poškodujejo, ranijo ali ogrozijo sebe.

→ KDAJ LAHKO OTROK SKRBI ZA ŽIVAL

Otroci in starši do vstopa v osnovno šolo skupaj skrbimo za živali. Skupaj jih nežno božamo, se pogovarjamo, jim beremo, se učimo branja. Otroci naj živali ne dvigajo, ne nosijo v naročju, prehitro lahko

OTROKU POVEJTE ...

- da se živali bojijo hrupa,
- da ne marajo hitrih gibov,
- da naša hrana zanje ni primerna,
- da živali niso rade dolgo same.

SKUPAJ Z OTROKOM LAHKO ...

- zamenjate vodo,
- pripravite hrano,
- psa peljete na sprehod,
- žival krtačite,
- peljete k veterinarju ...

pride do nesreče ali poškodbe enega ali drugega. Nikakor ne dovolimo grobosti, vlečenja za rep, ščipanja in podobnih neprimernih ravnanj. Vprašajmo otroka, ali bi njemu tako ravnanje ugajalo.

Če je otrok skrben, nežen in odgovoren, mu v višjih razredih osnovne šole lahko prepustimo samostojno skrb za žival. Vendar ju moramo nadzorovati, saj je žival »otrok«, ki nikoli ne zraste.

→ VARNOST JE IZJEMNO POMEMBNA

Skrben in uvideven odnos do živalskega prijatelja pomeni, da živali omogočimo dovolj gibanja, igre, miru za počitek in spanje. Otroci razumejo, da divjanje po stanovanju in hrup živali motita. Tudi na prepih moramo biti pozorni, še posebej pri manjših sesalcih. Če se naš ljubljeneček umika, morda ni zdrav, takrat obiščemo veterinarja. Ko uporabimo transporter (boks), vratca vedno še dodatno zavežimo, sploh pri mačkah. Pri veterinarju na drsečo in hladno mizo za

preglede podložimo toplo podlago (odejo).

Poznati je treba tudi nevarnosti, ki so del življenja v domu. Okna na kip, odprt balkon, pralni in sušilni stroj, štedilnik so lahko zelo nevarni. Žival se sama ne more varovati, zato skupaj z

otroki poskrbimo, da je naš dom prilagojen štirinožnemu članu. Muze naj nikoli ne živijo ob cesti. Psi naj bodo vedno pod nadzorom.

FOTO: PETER KOŠENINA

Mojca Furlan je učiteljica na OŠ Trnovo, ki se intenzivno ukvarja s področjem trajnostnega razvoja, varovanjem narave in okolja. Je tudi predsednica društva Reks in Mila, aktivistka in borka za pravice živali.

→ KOLIKO DRUŽBE POTREBUJE NAŠ ŽIVALSKI PRIJATELJ?

Šolarji imajo po pouku pogosto še popoldanske dejavnosti. Družinski urnik moramo načrtovati tako, da žival ne bo sama več kot 8 ur. Šolarju razložimo, da bo žival zanj včasih pomenila tudi odrekanje, saj bo za nego, gibanje, igro in druženje moral imeti čas. Če posvojimo dve živali, sta družba druga drugi. ●